N°. 41. A°. 1843.

DINGSDAG, den 23sten MEI.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 18 *Mei* 1843.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het door THOMAS SMITS VAN DER MEER, gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de Slavin *Bebé* en haren Zoon *Paulus Thomas*; — en dat dezelven voortaan zullen heeten:

BEBÉ VAN DER MEER.
PAULUS THOMAS VAN DER MEER.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 18 *Mei* 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. S. A. DE BOER, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Lijntje* en hare Kinderen *Wilhelmina Petronella*, *Elisabeth Lambertina*, *Jean Pierre*, *Carolus Hendrik*, *Henriette Calestina Charlotte* en *Henrie Charles*; afkomstig van F. van ANCKLÉ.
2. M. KLOEBERT, voor de Slavin *Sophietje*; haar in eigendom toebehoorende.
3. ISAIJ ABRAHAMS SR., voor de Slavin *Josina*; hem in eigendom toebehoorende.
4. S. M. BUDEKER, voor de Slavin *Mietje*; haar in eigendom toebehoorende.
5. S. SOESMAN JR., voor de Slaven *Janaje*, *Nicolaas*, *Wilhelmina* en *Jacques*, in eigendom toebehoorende aan zijne Huisvrouw M. J. E. SOESMAN.
6. N. J. KELK, voor de Slavin *Amelia*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

BELGIE.

BRUSSEL, 10 Maart.

De kamer van vertegenwoordigers is in hare zitting van den 1sten Maart eindelijk omtrent de Suikerwet, of liever omtrent een der beginselen, waarop deze berusten moet, tot eene stemming gekomen. Het gold allereerst de vraag, of al dan niet de koloniale en de inlandsche suiker met gelijke regten zouden worden bezwaard? Bij de zeer langdurige beraadslagingen, die reeds over deze zaak gehouden zijn, was het als onbetwistbaar aangenomen, dat, indien deze vraag toestemmend beantwoord werd, het dood vonnis der beetwortelsuiker-fabrijken zou zijn uitgesproken; zijnde echter dan de meening om de eigenaren dier fabrijken uit 's rijks schatkist schadeloos te stellen. De meerderheid der kamer schijnt voor zulk eenen doortastenden maatregel terug te zijn gedeinst, of wel van meening te zijn geweest, dat de landbouw door de opoffering der beetwortelteelt te veel zou worden benadeeld. De vraag is met 29 tegen 31 stemmen ontkennend beantwoord, en er zullen dus geene even zware regten op beide soorten van suiker gelegd worden. Intusschen behooren onder die meerderheid van 39 leden de zoodanigen, die, ofschoon niet genegd, om het fabriceren van beetwortelsuiker geheel te doen ophouden, evenwel zich stellig hebben verklaard voor het denkbeeld, om den uitvoer van geraffineerde koloniale suiker voor Belgie te behouden en tevens om, even als de ministers, uit de suikerbelasting een inkomen van vier millioen franken voor de schatkist te bedingen. De ministers en de bladen, die in hunnen geest geschreven worden, zijn stellig van meening, dat het eene met het andere niet te vereenigen is.

Nadat de vermelde beslissing omtrent eene vraag wegens beginselen was gevallen, hebben er woordenwisselingen plaats gehad, om uit te maken, tot de behandeling van welke andere vraag men thans moest overgaan. Met 35 tegen 34 stemmen is beslist, dat men allereerst een door den heer Dumortier geopperd denkbeeld zou behandelen, strekkende om de tegenwoordige wijze van teruggave van den accijns bij den uitvoer van geraffineerde koloniale suiker af te schaffen en in plaats daarvan, ten aanzien dier suiker, het stelsel van fictive entrepôts in te voeren. De ministers meenen, dat dit stelsel gelijk staat met de geheele vernietiging van den uitvoer van geraffineerde suiker en dus met het verlies van al de voordeelen, die de Belgische handel en de scheepvaart daaruit trekken.

— Ter gelegenheid der ontzettende ramp die de nog kortelings zoo bloeijende kolonie Guadeloupe getroffen heeft, en de algemeene aandacht geboeid houdt, is het welligt niet ongepast hier eene korte beschrijving van dezelve te laten volgen:

Het eiland van Ghadeloupe, door de inboorlingen *Rarukera* genaamd, is den 4den November 1493 ontdekt geworden door Columbus, die aan hetzelve den naam van Guadeloupe gegeven heeft, uithoofde van de gelijkenis, welke hij tusschen deszelfs gebergte en dat van dienzelfden naam in het Spaansch Estramadura meende te zien. De kolonie bevat het eigenlijk gezegd Guadeloupe, de Grande Terre, de eilanden van Marie-Galante, van de Saintes, van de Desirade en twee derden van dat van St. Martin, hetwelk ten zuiden door de Hollanders bezeten wordt. Guadeloupe, een der aanzienlijkste en bloeijendste der eilanden boven den wind, is van eenen regelmatigen vorm en van eenen omtrek van omtrent 80 mijlen; hetzelve wordt in twee afzonderlijke eilanden verdeeld door eenen zeetak of kanaal, bekend onder den naam van Zoutrivier; deze rivier vereenigd zich aan beide kanten met de zee.

Het westelijke gedeelte noemt men Guadeloupe; het oostelijke Grande Terre. De Zout rivier is slechts bevaarbaar voor weinig diep gaande schuiten, omdat dezelve aan de beide mondingen te ondiep is. Het eiland Guadeloupe verdeelt zich in 25 wijken, hetzelve telt 2 steden, 6 dorpen en eettelijke vlekken; het heeft eene oppervlakte van 112,015 vierkante morgen, waarvan 72,528 nog onbebouwde gronden, bosschen en kreeken. De bevolking was van 109,401 menschen, waarvan 12,802 blanken, 8,064 kleurlingen en 87,998 slaven.

De hoofdstad van Guadeloupe is Basse Terre, met eene bevolking van 4,859 inwoners. Het ontbreekt deze stad aan eene veilige haven, waarom men steeds de voorkeur geeft aan die van de la Pointe-a Pitre.

La Pointe-a-Pitre, het tooneel van de ramp van den 8sten Februarij, is gelegen ten westen van den mond van de Zoutrivier, op eene plaats, waar men gebrek aan zoet water heeft en te midden van moerassen, die er de lucht, vooral in den wintertijd, zeer ongezond maken, maar de gerieflijkheid der haven en hare ligging te midden der plantaadjen verzekeren haar steeds den eersten rang onder de steden der Antilles.

La Pointe-a Pitre vormt slechts eene enkele parochie; hare bevolking was van 16,000 zielen. Hare stichting is nog zeer jong, als dagteekenende van 1763. Hare straten, vijftig in getal, waren allen regtloopende en telden tusschen de 800 en 900 huizen.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 20 Februarij.

Van den Donau wordt berigt:

Naar men zegt, heeft de Fransche regering, wegens het niet toelaten van haren consul te Sohpia bij de Porte reclames ingediend. De voornaamste reden, welke zij voor oprigting van dit consulaat aanvoert, bestaat hierin; dat de katholijken in Bulgarijë en de naburige provinciën zonder eenige bescherming en aan de willekeurigste onderdrukkingen blootgesteld zijn. De zaak zal waarschijnlijk wel blijven rusten tot na de afdoening der Servische aangelegenheid. De Fransche regering moet echter besloten hebben, verschillende consulaten in de Turksche provinciën op te rigten, en Oostenrijk en Engeland moeten hetzelfde plan hebben. Men hoopt op deze wijze den invloed van Rusland, die zich onder de bevolking dier landen hoe langer hoe meer uitbreidt, tegen te werken. Zonder twijfel zal Rusland alles aanwenden om bij de Porte deze plannen te doen mislukken; slechts een gezamenlijk optreden dier mogendheden zal die zwarigheden kunnen overwinnen. Van den anderen kant heeft men in de

katholijke zendelingen in de Turksche provinciën een middel om de bedoelingen van Rusland tegen te werken. Reeds sedert vele jaren zijn er een aantal katholijke zendelingen in Bulgarije, aan welke het gelukt is, niet alleen de verstrooide katholijke rondom zich te verzamelen en hunnen gezonken moed weder op te beuren maar ook een aanzienlijk aantal nieuwe belijders voor de katholijke kerk te winnen. Zonder diplomatieke bescherming is hun toestand echter steeds beklagingswaardig daar zij niet alleen aan de vervolging der Turken, maar nog meer aan die der orthodoxe Grieken zijn blootgesteld, welke, aangevuurd door geestelijke en wereldlijke Russische zendelingen, geene gelegenheid verzuimen om hunnen haat aan de katholijken te doen gevoelen. Deze haat gaat zoo ver, dat zij zelfs hunnen doodvijanden, den Turken, de hand bieden om hunne christelijke broeders te onderdrukken. Reeds sedert lang hadden de Fransche zendelingen zich te Parijs beklaagd over de mishandelingen, welke hunne beschermelingen te verduren hebben en om krachtige ondersteuning gevraagd. Hunne klagten werden, echter, ter zijde gelegd, totdat de laatste verwikkelingen in de Donau verstendommen de regering noopten om zich die zaak in het belang der politiek aan te trekken. Men schijnt thans algemeen in te zien, welk eene groote fout men begaan heeft, van aan den Noordschen invloed in de landen, aan deze en gene zijde van den Donau, vrij veld te hebben gelaten. Of men ooit heroveren zal wat men verloren heeft laten gaan, is zeer twijfelachtig, te meer daar die landen blijkbaar eene krisis te gemoet gaan, welke iederen dag kan uitbreken, en zeker niet lang zal uitblijven. Slechts aan de vereenigde pogingen van Oostenrijk, Pruisen, Engeland en Frankrijk kan het gelukken de groote gevolgen af te wenden, welke daaruit ontstaan kunnen.

ZWITSERLAND.

BERN, 17 Februarij.

Volgens de gisteren ontvangen berigten, meende men, dat de treurige opstand in Genève door afgekondigde amnestie geeindigd was. Velen vreesden, echter, eene herhaling, en deze schijnt spoedig weder gevolgd te zijn. Volgens brieven, welke heden ontvangen zijn, hebben de opstandelingen op nieuw de wapenen opgevat, en zich meester gemaakt van den kruistoren St. Antoine, welken zij vroeger niet konden bemagtigen. Ook schijnt de bereidwilligheid der tot handhaving der regering opgeroepen natoinale militie te verminderen, dewijl men niet met genoegzame strengheid tegen de schuldigen, die gevat zijn, gehandeld heeft. Het staat te bezien, hoe dit drama zal eindigen.

— Van de Zwitsersche grenzen meldt men:

De in Genève uitgebarsten opstand heeft op nieuw de gebreken der Zwitsersche kantonnale- en bonds staatsregeling aan den dag gebragt. In geheel Europa bestaat er geen zulk bont lapwerk van regeringsvormen; want de republiek is inderdaad een schaduwbeeld. Nemen wij slechts Bazel, Lucern, zelfs Zurich en Genève; — zoo als het tot dus ver was, zijn deze niets anders dan zeer absolute olicharchiën, die slechts de insigniën der kroon behoeven om tot monarchie te worden, en om hunne regering ook naar den naam te doen zijn wat zij inderdaad is — heerschappij der willekeur! Het nepotismus in Bazel (stad) onderdrukt iedere vrije, onafhankelijke deelneming der burgers; Lucern oefent eene ware inquisitie cencuur uit, vergeet, om zeer dubbelzinnige redenen, de wezenlijkste voorregten van Zwitserland — dat der onzijdigheid; en in Genève had de partij der aristocraten sedert lang vergeten, dat het gezag in eenen vrij staat niet door de genade Gods, maar door de genade des volks verleend wordt. Men herinnert zich de onlusten des vorigen jaars, welke dit grens kanton noodzaakten, eene wijziging zijner absolute regerings vormen, en eene betere volksvertegenwoordiging in te voeren. Maar daar de vrije, goede wil der bestuurders bij die hervormingen ontbrak, zoo bleven deze ten halve steken en gebrekkig, en hadden meer het aanzien eener genadige gunst, dan van een streng regt. Zoo duurde de spanning voort, tot dat nu de uitbarsting gevolgd is, welke met geweld zal uitwerken, wat een onregtvaardige en onstaatkundige tegenstand bij eene gelegenheid weigerde toe te geven. Tot een ander uiterste overslaande, zal, zonder twijfel, de democratische partij in Genève aan het roer komen; want, naar het schijnt, zal de regering moeten capituleren, daar zij, zelfs midden in den strijd, toen de uitslag nog onzeker was, eene geheele amnestie moest betoonen. Bij den bondsdag, die ditmaal in Lucern bijeenkomt, zal de gebeurtenis ter sprake komen hoewel met geen beter gevolg dan de opstanden in Wallis, Tessin, Zurich en de Argausche kloosterkwestie. De zaak blijft dan, zoo als wij reeds lang gewoon zijn, in statu quo, het geliefkoosde hulpmiddel van eenen rijksdag, die de onmagtigste van allen is welke in de geschiedenis voorkomen. Men noeme ons uit de laatste twintig jaren een enkel geval, waarbij de bondsdag werkelijk eene regtvaardige krachtige beslissing genomen en uitgevoerd heeft. Hoe dikwerf zoo iets ook werd voorgesteld, nog nooit is het verder dan halfweg gekomen. Men herinnere zich slechts de menigvuldige voorstellen eene herziening der Unie ten behoeve eener meer juiste en meer billijke stembevoegdheid der kantons. Zelfs de minste burger erkende de gebreken der toenmalige bondsregeling, en toch — is men in geen enkel punt verder. Wanneer men aan de kleine kantons het overwigt, dat Bern verkrijgen zou voorstelde, dan was alle beter inzigt plotseling verdwenen. Was er billijker verlangen mogelijk, dan dat Bern, hetwelk omtrent het vierde deel der bevolking van Zwitserland bevat, daardoor ook eene grootere stembevoegdheid, in den bond verkreeg, dan Zug, Uri, Schweits en andere, die niet het twingtigste deel bedragen? Maar dan kwam de oude kanton geest, de oude plaag van Zwitserland, op, die in zijne bekrompenheid onoverwinnelijk is. Wanneer de bond de verschillende staats-regelingen der kantons gewaarborgd heeft, dan moet dezelve van iedere verandering kennis nemen, en in het belang der republiek aan dezelve eene beslissing toe komen. Daartegen zal zich Genève echter even goed verzetten, als Aargau en Wallis gedaan hebben, en geheel naar eigen goedvinden handelen. Het zou twijfelachtig zijn, of zelfs dan het Zwitsersche kongres kracht tot handelen ontwikkelde, wanneer een kanton de republikeinsche vormen verzaakte en de monarchie bij zich invoerde: verondersteld, namelijk, dat het lid van den bond bleef; want tegenover het buitenland heeft Zwitserland deszelfs vaderlandsche eenheid nog niet verloren, hoewel het deszelfs bestaan meer aan zijne zwakheid, dan aan zijne kracht verschuldigd is.

ADVERTENTIËN.

De KERKERAAD der vereenigde *Protestantsche Gemeente* te *Curaçao* heeft, door dringende behoefte daartoe genoopt, het ontwerp gevormd tot het stichten van een *WEESHUIS* en *OPVOEDINGS-GESTICHT* aldaar. Naardien echter de Gemeente alleen niet in staat is de hiertoe vereischte middelen bijeen te brengen, zoo roept de voormelde Kerkeraad, met Christelijke vrijmoedigheid, den bijstand der Zuster-Gemeenten in, en heeft ons uitgenoodigd, in deze Kolonie, de inzameling van liefdegiften tot dit einde wel te willen op ons nemen. Gaarne voldoen wij aan die uitnoodiging, terwijl wij vertrouwen, dat de leden onzer Gemeenten en andere Menschenvrienden alhier, ook zonder nadere aansporing, hunne bijdragen, ter bevordering van dit waarlijk edel doel, niet zullen terughouden, maar dezelve wel aan onze woningen laten bezorgen. — Van de ontvangst zal behoorlijk worden kennis gegeven.

Paramaribo, den 15 Mei 1843.

A. ROELOFSZ,
Predikant bij de Hervormde Christelijke Gemeente.
C. M. MOES,
Evang. Luth. Predikant.

Op Vrijdag den 26sten dezer, des namiddags ten 4 uren, zullen fungerende CURATORS door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ, in het lokaal van het Departement der *Onbeheerde Boedels*, doen verkoopen:

De *GOEDEREN* gevonden in de volgende *desolate* Boedels, als: ELISABETH PETRON. PARDO, ISAK JB. BONN, WILLEM F. KOEDIJK, DAVID URIEL DAVILAAR en COBA van den Boedel GERARD HEUDTS.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 19 Mei 1843.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(14989) Aangebragt per het Schip *de Stad Zwolle*, Kapt. R. P. DIK, de volgende *GOEDEREN*, en te bekomen bij

J. P. HEIDEMANS,

in de *Keizer Straat*, in het Pakhuis over den Wel Ed. Heer VAN BOMMEL:

Boter, Z. M.- en Leidsche Kazen, Aardappelen, kwart tonnen gezouten Vleesch, dito Rook- en Pekel Spek, Saucijsjes en Worst, Hammen, Saucijse de Boulogne, Kaseer Vleesch in kwart en achtste tonnen, dito Worst en Tongen, dito Z. M. en Leidsche Kazen, kippen Stokvisch, tobbetjes Haring en Labberdaan, Anchovis, Komkommers en Augurken in Oxhoofden, Spaansche Erwten, Banket, Tabak, Sigaren, Mans- en Dames SCHOENEN en LAARSEN, Hoeden en Petten, Galanteriën, nesten Trommels, Strijkijzers, Spijkers en IJzerwaren, Rodewijn in Oxhoofden en in kisten, Madeirawijn in halve, kwarten en achtste pijpen, Jenever en Brandewijn in kelders, Patent Olie in pullen, Negerpijpen in kisten, dito in mandjes, en meer andere GOEDEREN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 20sten dezer, het Schip van Speijk, Kapt. D. Visser, naar Amsterdam: lading: 178 vaten Suiker, 121 balen heele- en 12 dito gebr. Koffij, 6 balen schoone Katoen en 95 b. Kakao.

In het Neder-district Nickerie:

Den 14den, het Schip Henriette, Kapt. J. C. Willems, naar Amsterdam; lading: 291 v. Suiker.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.